

## Arrest

nr. 125 545 van 12 juni 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 22 november 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 1 maart 2011 wordt verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

De commissaris-generaal weigert op 12 oktober 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 12 oktober 2011 dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 73.317 dd. 16.01.2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker weigert.

Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde neemt op 1 november 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. (bijlage 13septies).

Tegen de beslissing van 1 november 2012 van de gemachtigde dient de verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 101.867 dd. 26.04.2013 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

De verzoeker dient op 2 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde neemt op 4 april 2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag dd. 4 april 2012. (bijlage 13quater).

De verzoeker dient op 8 juni 2013 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde verklaart op 5 september 2013 de aanvraag van 8 juni 2013 onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, welke aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 december 2013:

*“Mijnheer de Burgemeester,*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:*

*S., Z. nationaliteit: Afghanistan geboren te (...) op (...) adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;*

*EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)*<sup>1</sup>

*Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.*

*Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."*

De gemachtigde neemt op 5 september 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, welke aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 december 2013:

**"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*De heer :*

*Naam + voornaam: S., Z.*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Afghanistan*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

*betrokkene werd niet als vluchteling erkend, beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag - beslissing 13quater dd. 26.07.2012.*

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij voorwerp van een inreisverbod:

betrokkene kreeg op 01.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, betekend dd. 02.11.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene kreeg op 01.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, betekend dd. 02.11.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied."

Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij licht deze exceptie als volgt toe:

*"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .*

*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:*

*"Onverminderd de meer voordeligere bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "*  
*(eigen vetschrift en onderlijning)*

*Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

*Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.*

*Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 02.02.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.*

*Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.*

*Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris*

*op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.*

*In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.*

*Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.*

*De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”*

3.2. In het initiële verzoekschrift stelt de verzoeker omtrent het belang bij het beroep het volgende: *“Verzoeker heeft een actueel belang bij het indienen van dit beroep.”* Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoeker zich wat de exceptie van de verweerder betreft, te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.3. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Er dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*(...)*

*5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; (...)*

*11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.*

*12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”*

Uit de bewoordingen van voornoemd artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde

gevallen. Het gebruik van het woord 'moet' duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt aangezien hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd, nu hij een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag heeft gekregen op 26 juli 2012 alsook omdat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod d.d. 1 november 2012, waar hij geen gevolg aan heeft gegeven. Deze vaststellingen worden door de verzoeker geenszins betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

*In casu* voert de verzoeker echter geen hogere rechtsnorm aan tegen het bestreden bevel.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken. De loutere affirmatie dienaangaande in het verzoekschrift, volstaat niet.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 september 2013.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9<sup>ter</sup> en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht het middel als volgt toe:

*“De beslissing waartegen beroep verwijst naar het medisch advies van de artsadviseur 04/09/2013 Dit medisch advies is echter onvolledig, niet -gemotiveerd en houdt geen rekening met alle meegedeelde elementen in deze zaak.*

*Dit medisch advies bevat enkel de volgende type formulering : " Uit het standaard medisch getuigschrift ( SMG ) dd. 11/03/2013 en de bijlagen 24/01/2013 blijkt dat betrokkene een bicuspiede aortaklep vertoont met lichte ventrikelhypertrofie. Er is geen nood aan medicatie.*

*Deze cardiologische problematiek houdt momenteel dan ook geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.*

*Echter*

*Uit het meegedeelde SMG van Dokter P. W. dd. 11/03/2013 en het bijgevoegde verslag van de cardioloog, volgt dat verzoeker lijdt aan een hartafwijking; een ernstige aandoening, die zonder adequate behandeling zodra nodig zonder verwijl zal leiden tot hartdecompensatie wat fataal is.*

*Verder volgt uit dit medisch attest dat er een regelmatige medische opvolging nodig is.*

*" controle door de cardioloog om de drie maanden "*

*De medische aandoening is immers wel degelijk " levensbedreigend kan plots en onvoorzien, acuut worden, waardoor de noodzakelijke operatie met bekwame spoed met uitgevoerd worden.*

*Indien verzoeker zich op dat ogenblik in Afghanistan zou bevinden, zal er niet kunnen geopereerd worden omdat de nodige medische zorg niet bestaat in Afghanistan, zodat hij zal sterven aan de gevolgen van de ingetreden onomkeerbare hartdecompensatie.*

*De ziekte is vastgesteld; de operatie wordt onafwendbaar.*

*Verzoeker krijgt geen medicatie omdat er gewoonweg geen medicatie bestaat voor de degenererende aandoening waaraan hij lijdt.*

*Indien er medicatie zou bestaan, om de ziekte te genezen of af te remmen, zou hij deze zeker voorgeschreven krijgen van zijn behandelend geneesheer.*

*De ziekte waaraan verzoeker lijdt is ernstig en leidt zonder behandeling, operatie zodra nodig, tot een gewisse dood.*

*Het verstoken blijven van de nodige behandeling is inhumain en bijgevolg in strijd met art. 3 EVRM.*

*Het is bijgevolg duidelijk dat de arts-adviseur geen juiste beoordeling heeft gemaakt in deze zaak.*

*Van een ambtenaar - geneesheer die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een gespecialiseerde geneesheer, mag wel verwacht worden dat hij niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In die specifieke situatie bestaat er wel een verplichting om een bijkomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van de vreemdeling ( RvV 4 maart 2011, nr. 57.377 )*

*De beslissing van DVZ waartegen beroep, die gebaseerd is op dit mank advies, is bijgevolg niet gestoeld op de juiste feitenvinding.*

*De arts-adviseur doet ten onrechte geloven dat de situatie niet ernstig zou zijn omdat er geen medicatie wordt voorgeschreven. Hij stelt letterlijk " er is geen nood aan medicatie Daar er geen aangepaste medicatie bestaat is deze bewering louter sfeermakend en heeft zij als gevolg dat de beslissende ambtenaar een beslissing neemt op basis van gemanipuleerde informatie.*

*De overheid heeft de plicht om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht ( Suetens, L.P. en BOES M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31 )*

*Aan art. 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is ( R.v. State nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE 1993 ) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant( R.v. State nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Étr. 1995,326 ) of nog duidelijk en terzake dienend ( R v. State nr. 42.199, 8 maart 1993, RACE, 1993)*

*De arts - adviseur heeft in zijn verslag niet eens de moeite genomen om te motiveren waarom de ziekte niet beantwoordt aan de vereiste criteria, noch waarom de ziekte, in strijd tot het advies van Dokter P. W. en Dokter S. K., cardioloog, niet levensbedreigend zou zijn.*

*Het advies van de arts - adviseur van DVZ dd. 04/09/2013 is niet meer dan een type advies, een stijlclausule, die in elke willekeurige zaak zou kunnen genomen worden; het houdt immers geen verband met de concrete omstandigheden van deze zaak; noch verwijst de motivering ervan naar de concrete omstandigheden van onderhavige zaak.*

*Het blijft derhalve een dovemans argumentatie waarop geen verweer kan gevoerd worden omdat het geen motivatie noch bewijsvoering ten gronde bevat, die in causaliteit staat of verband heeft met de voorliggende feitelijke gegevens van de onderhavige zaak.*

*Minstens kon van de arts- adviseur van DVZ verwacht worden dat hij zou motiveren waarom de beschreven aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigend.*

*Men kan er immers van uit gaan dat er in de medische wereld voldoende publicaties bestaan die de problematiek van aortaklepinsufficiëntie behandelen.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen.*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze; wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*In casu ontbreekt elke "afdoende" motivering in feite.*

*Verzoeker werd afgewezen met een stereotiepe beslissing, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van art. 9ter par 1 Vw. ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.*

*Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter par 3 van de vreemdelingenwet dient de arts-adviseur van DVZ vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in par 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vw.*

*Artikel 9ter, par 1 eerste lid van de Vw. vermeldt eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu werd gesteld : " Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*

*Verder dan deze stereotiepe clausule, die in casu niet opgaat, reikt de beslissing van DVZ, waartegen huidig beroep, niet.*

*Uit de medische verslagen van Dokter P. W. en Dokter K., Cardioloog, volgt onmiskenbaar welke gevolgen de aandoening onbehandeld kan hebben. Een gebrek aan behandeling lijdt tot een onmenselijke situatie. ( cfr. Art. 3 EVRM )*

*In casu moet minstens onderzocht worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.*

*De zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zijn geschonden.*

*Dit middel is gegrond."*

4.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing (wegens de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing hierna: "*de bestreden beslissing*" genoemd) duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde zieke kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 september 2013.

Uit dit advies blijkt dat de cardiologische afwijking waaraan de verzoeker lijdt, geen medicatie vereist en momenteel geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoeker en dat hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Uit het voorgelegde attest blijkt geen tegenaanwijzing voor terugkeer. Nu dit advies tevens samen met de thans bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, maken de motieven van dit advies integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

4.3. De verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer niet motiveerde waarom de ziekte niet beantwoordt aan de vereiste criteria, noch waarom de ziekte niet levensbedreigend zou zijn. Het advies zou niet meer dan een stijlclausule, een typeadvies zijn: er wordt volgens de verzoeker geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden, noch zou de motivering van het advies naar concrete

omstandigheden verwijzen. Er bestaan volgens de verzoeker immers voldoende medische publicaties omtrent de hartafwijking waaraan hij lijdt.

4.4. *In casu* kan evenwel bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn of geen rekening houdt met concrete elementen, aangezien het door de verzoeker aangebrachte standaard medische getuigschrift van 11 maart 2013 en de bijlage van 24 januari 2013, op uitdrukkelijke wijze in het advies van de ambtenaar-geneesheer betrokken worden, net als de aandoening die hieruit blijkt. De aandoening waaraan de verzoeker aangeeft te lijden wordt beschreven en de bevindingen uit voormeld getuigschrift en bijlage worden vermeld, waaraan de ambtenaar-geneesheer vervolgens zijn beoordeling koppelde.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 september 2013 dat tevens onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van voormeld advies waar hij stelt dat zou zijn geoordeeld dat enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn binnen het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zouden vallen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zoals gezegd integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, bevat immers geenszins dergelijke beoordeling. Nu de verzoeker niet betwist onder gesloten omslag en samen met de bestreden beslissing in kennis te zijn gesteld van de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 4 september 2013 en nu de beoordelingsbevoegdheid inzake de ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van diezelfde wet duidelijk aan de ambtenaar-geneesheer toekomt en niet aan de gemachtigde, kan de verzoeker niet louter uitgaan van de verkeerde vermelding in de bestreden beslissing dat uit het advies van 4 september 2013 zou blijken dat kennelijk niet blijkt dat de *“betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”*.

Ook waar de verzoeker voorhoudt dat zou zijn gesteld dat *“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, merkt de Raad op dat deze bewoordingen noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer teruggevonden kunnen worden. Zodoende mist de kritiek van de verzoeker betreffende de beweerde deductie van de tweede voorwaarde uit de eerste voorwaarde van artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, feitelijke grondslag. Waar de verzoeker vervolgens stelt dat *“verder dan deze stereotiepe clause, die in casu niet opgaat, reikt de beslissing van DVZ, waartegen huidig beroep, niet.”*, gaat hij dan ook uit van een premisse die zoals voorafgaand gesteld, feitelijke grondslag mist..

Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motieven van de bestreden beslissing en van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat integraal deel uitmaakt van deze beslissing, verschaffen de verzoeker *in casu* het nodige inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

4.5. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker voert, dient het aangevoerde middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden. Daarnaast voert de verzoeker ook een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.8. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

*§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.*

*§ 2. (...)*

*§ 3. (...)*

*§ 4. (...)*

*§ 5. (...)*

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 4 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de aandoening van de verzoeker, hetwelk luidt als volgt:

*"Geachte heer,*

*NAAM : S., Z.*

*Mannelijk*

*nationaliteit: Afghanistan*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.06.2013.*

*Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 11/3/2013 en de bijlage dd. 24/1/2013 blijkt dat betrokkene een bicuspiede aortaklep vertoont met lichte ventrikelhypertrofie. Er is geen nood aan medicatie.*

*Deze cardiologische problematiek houdt momenteel dan ook geen gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft*

*Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.*

*Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

4.10. Het betoog van de verzoeker komt er vooreerst op neer dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelt dat er geen gevaar voor het leven en de fysieke integriteit bestaat en geen risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst, nu het standaard medisch getuigschrift aangeeft dat de hartafwijking waaraan de verzoeker lijdt plots en onvoorzien acuut kan worden waardoor een noodzakelijke operatie met de nodige spoed vereist zal zijn. Hij stelt dat deze operatie in Afghanistan onmogelijk kan gebeuren, dat de ziekte is vastgesteld en de operatie onafwendbaar is. Het verstoken blijven van een behandeling zou inhumain zijn en in strijd met artikel 3 van het EVRM. De ambtenaar-geneesheer heeft volgens de verzoeker een onjuiste beoordeling gemaakt en een standpunt ingenomen dat lijnrecht in zou gaan tegen het standpunt van een gespecialiseerde geneesheer. Hij verwijst naar een arrest van de Raad (van 4 maart 2011 met nr. 57.377) waarin geoordeeld zou zijn dat indien de ambtenaar-geneesheer lijnrecht ingaat tegen het standpunt van de specialist-arts, hij niet louter op zijn eigen kwalificaties mag steunen, maar verplicht is om bijkomend advies in te winnen van een andere specialist-arts alvorens zijn advies te verlenen. Verder stelt hij dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk voorhoudt dat er geen nood is aan medicatie, terwijl er in feite geen aangepaste medicatie bestaat en hij derhalve zijn beslissing neemt op grond van gemanipuleerde informatie. Hierdoor zou de ambtenaar-geneesheer de aandoening van de verzoeker ten onrechte afdoen als niet ernstig. De verzoeker meent tevens dat de ambtenaar-geneesheer minstens diende te onderzoeken of er een adequate behandeling beschikbaar is in Afghanistan.

4.11. De Raad wijst er op dat artikel 9ter van vreemdelingenwet voorziet dat de aandoening een zekere ernst dient te vertonen en dat de aanvrager in zijn aanvraag dient aan te tonen hoe ernstig zijn aandoening is, hetgeen onder meer mogelijk is door de actuele stand van de aandoening en het stadium waarin de ziekte zich bevindt te beschrijven. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat de afwezigheid van een adequate behandeling aanleiding moet geven tot het bedoelde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of dat de aandoening een reëel risico moet inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. De bewijslast rust ter zake op de aanvrager en het is aan de ambtenaar-geneesheer om, overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, de door de aanvrager voorgelegde elementen te beoordelen in het licht van deze risico's.

4.12. De Raad stelt na lezing van het standaard medisch getuigschrift van 11 maart 2013 vast dat de aandoening beschreven is als een matig ernstige hartafwijking. De behandelende arts W.P. oordeelde

dat de aandoening voorlopig geen medicatie behoeft, maar dat op termijn het plaatsen van een nieuwe aortaklep nodig zal zijn. De verzoeker zou zich driemaandelijks moeten laten controleren en de datum van de hartchirurgie zou niet te bepalen zijn. De behandelende arts stelt verder dat het uitblijven van de operatie, op het moment dat deze nodig zal zijn, op den duur fatale gevolgen kent omdat er hartdecompensatie optreedt. Uit de lezing van de bijlage van 24 januari 2013 die gevoegd werd bij het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de behandelende cardioloog van oordeel was dat de aandoening van de verzoeker moeilijk te verklaren was door het aortaklepprobleem. Hij stelt: *“Een eventuele ingreep lijkt mij op dit ogenblik niet aangewezen. Graag evalueer ik de patiënt over drie maanden ter herevaluatie van het klachtenpatroon”*. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat de voorgestelde operatie waarvan sprake in het standaard medisch getuigschrift, niet bevestigd wordt door de cardioloog die de verzoeker behandelde.

4.13. In het licht van de voorgelegde gegevens uit het standaard medisch getuigschrift en de daaraan toegevoegde bijlage is de Raad van oordeel dat verzoekers stellingname dat een operatie onafwendbaar is, hij geen medicatie krijgt omdat deze niet bestaat en dat de aandoening zal leiden tot een fatale hartdecompensatie, niet gestaafd worden door het geheel van de voormelde stukken. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt immers niet dat er geen medicatie bestaat voor de aandoening van de verzoeker, enkel dat er voorlopig geen nood is aan medicatie. De verzoeker gaat op dit punt uit van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Wat de hartdecompensatie met fatale gevolgen en de onafwendbare operatie betreft, stelt de Raad vast dat het standaard medisch getuigschrift en de toegevoegde bijlage van de cardioloog tot verschillende medische conclusies komen. De conclusie van arts-specialist (cardioloog) K.S. is dat een ingreep niet aangewezen leek het moment van het opstellen van dit stuk (24 januari 2013). Aan de andere kant is de behandelende arts W.P. in het standaard medisch getuigschrift van 11 maart 2013 van oordeel dat het plaatsen van een nieuwe aortaklep nodig zal zijn in de toekomst, maar dat de datum waarop dit dient te gebeuren niet te bepalen valt. De conclusie van de behandelende arts die het standaard medisch getuigschrift opstelde, wordt echter niet bevestigd door de specialist (cardioloog) die een attest opstelde na het doorvoeren van een cardiologisch onderzoek dat bij het standaard medisch getuigschrift gevoegd is.

4.14. Gelet op het geheel van de aan de ambtenaar-geneesheer voorgelegde medische informatie, kan dan ook niet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een verkeerde feitenvinding zou hebben besloten dat er momenteel geen gevaar bestaat voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, noch een risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar zijn nu er geen nood is aan medicatie. Beide medische stukken, die door de verzoeker werden voorgelegd, oordeelden met name dat op het moment van het opstellen ervan, geen nood was om de aandoening operationeel te behandelen met hartchirurgie. Het standaard medisch getuigschrift aan de ene kant stelt dat een datum of tijdsperiode waarin de operatie zal moeten gebeuren onmogelijk te bepalen valt en de bijlage van de arts-specialist aan de andere kant stelt dat een operationele ingreep niet aangewezen was op basis van de voorliggende medische gegevens. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer een standpunt inneemt dat lijnrecht ingaat tegen het standpunt van de arts-specialist. De Raad wijst er bovendien op dat niet elke ziekte die niet behandeld wordt, een individu blootstelt aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat de verwijzing naar het arrest met nr. 57.377 van 4 maart 2011 van de Raad betreft, wijst de Raad er daarnaast op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben en dat de verzoeker niet toelicht in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot het genoemde arrest hebben geleid tevens van toepassing zijn of identiek zouden zijn aan de concrete omstandigheden van zijn geval.

4.15. Verder meent de Raad uit het betoog van de verzoeker te kunnen afleiden dat hij de Raad tracht te verleiden tot een herbeoordeling van zijn aanvraag waar hij aangeeft dat de ambtenaar-geneesheer geen juiste beoordeling heeft gemaakt van de medische gegevens. De Raad kan echter als annulatierechter niet in de beoordeling van het bestuur treden.

4.16. Bovendien merkt de Raad hierbij op dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een

ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Hij kan zo nodig *"de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"* doch is hiertoe niet verplicht (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast rust in de eerste plaats op de aanvrager. De ambtenaar-geneesheer dient in elk geval niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

Gelet op het feit dat de verzoeker zelf geen recenter medisch attest heeft overgemaakt hoewel zowel de bijlage van 24 januari 2013 als het standaard medisch getuigschrift van 11 maart 2013 vermelden dat een driemaandelijke controle noodzakelijk is, kan hij ook niet dienstig voorhouden dat een bijkomend advies moest worden opgevraagd door de ambtenaar-geneesheer. De verzoeker, op wie in de eerste plaats de bewijslast rust, kon steeds zelf nieuwe medische attesten voorleggen zolang zijn aanvraag in behandeling was.

4.17. Waar de verzoeker stelt dat er minstens onderzocht diende te worden of er een adequate behandeling bestaat in Afghanistan, wijst de Raad er op dat dergelijke beoordeling en onderzoek slechts nodig is indien een ziekte voorligt die een behandeling vergt en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoeker toont niet aan dat de medische klachten daadwerkelijk een behandeling vereisen, laat staan dat hij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat de verweerder steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en het al dan niet noodzakelijk karakter van de behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. *In casu* kon de ambtenaar-geneesheer op goede gronden vaststellen dat *"uit de voorliggende attesten blijkt geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft"* en dat *"deze cardiologische problematiek (...) momenteel geen gevaar [inhoudt] voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, en vormt geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar zij verblijft."* De verzoeker toont het tegendeel alleszins niet aan. Een verder onderzoek inzake een adequate behandeling in het land van herkomst, Afghanistan, is *in casu*, los van de vaststelling dat de verzoeker geenszins met concrete elementen aannemelijk maakt dat de zorgen die hij in België krijgt niet evenzeer in Afghanistan beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

4.18. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat *in casu* een kennelijk onredelijke beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt, noch dat de verweerder een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enige middel is niet gegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de gemachtigde de aanvraag tot

machtiging van verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, Het beroep tot nietigverklaring is daarnaast onontvankelijk in zoverre het de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE